

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Ing. M. Š.**, zastoupený Mgr. Filipem Jakovidisem, advokátem se sídlem Bohumínská 1553, Rychvald, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2020, č. j. MSK 146239/2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 9. 2022, č. j. 59 A 1/2021-105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostrava, odboru dopravně správních činností (dále jen „magistrát“), ze dne 30. 9. 2020, č. j. SMO/531146/20/DSC/Dol, kterým byl žalobce shledán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu).

[2] Podle zjištěného skutkového stavu měl žalobce přestupek spáchat tím, že dne 25. 10. 2018 ve 21:13 svým osobním automobilem BMW 640i (RZ X) v Ostravě na ulici Plzeňská (před střetem s jiným osobním automobilem, jehož řidička mu nedala přednost v jízdě) překročil nejvyšší dovolenou rychlost o nejméně 40 km/h. Žalovaný svůj závěr opřel především o znalecký posudek č. 1217/19 zpracovaný Ing. Zdeňkem Munkem, podle něhož byla nejnižší možná rychlost žalobce (i po zohlednění možné 5% odchylky v jeho prospěch) stanovena právě na 90 km/h. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel po dobu 6 měsíců.

[3] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v záhlaví (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí. Žalovaný podle něj dostatečně zjistil skutkový stav a nepochybil, vyšel-li z posudku Ing. Munka (zadaného magistrátem), a nikoliv z žalobcem předloženého znaleckého posudku zpracovaného Ing. Ivo Žídkem, který nejnižší možnou rychlost žalobce stanovil na 89,32 km/h (což by odpovídalo mírněji trestnému přestupku). Žalovaný svůj postup podle krajského soudu dostatečně zdůvodnil tím, že zatímco Ing. Žídek rychlost stanovil pouze na základě videozáznamu nehody, Ing. Munk vyšel z komplexnější analýzy nehodového děje. Ke srovnání obou posudků na základě zohledněných podkladů a využití metodologie byl podle krajského soudu žalovaný dostatečně kompetentní a potřeba nechat zpracovat revizní posudek podle něj nevznikla (bod 8 napadeného rozsudku).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že mu ani z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, proč správní orgány upřednostnily zjištění rychlosti jen jedním ze dvou znaleckých posudků. Namítl, že žalovaný nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Nemohlo být prokázáno překročení rychlosti o nejméně 40 km/h, když z jím předloženého znaleckého posudku vyplývá, že jel pouze rychlostí 89,32 km/h. Žalovaný se nepřekoumatelně přiklonil k závěrům posudku zadaného magistrátem (jediného usvědčujícího důkazu), aniž by pro to disponoval dostatečnými odbornými znalostmi (*ad absurdum* by pak správní orgány mohly zjišťovat rychlost na základě různých výpočtových metod samy). Žalovaný (jenž nejprve požadoval zpracování revizního posudku, načež svůj postoj korigoval s tím, že jedinou možnou metodou měření rychlosti žalobce mohla být metoda měření na základě nehodového děje) tím překročil meze správního uvážení a porušil zásady legitimního očekávání a speciality odbornosti. Odborné posouzení spolehlivosti metod a pravdivosti výpočtů totiž přísluší pouze znalcům, rozpory v jejich závěrech (jejich existenci připustil i Ing. Munk) se v tomto případě nepodařilo odstranit ani jejich výsledkem. Tím je dána důvodnost buďto závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku mírnějšího, anebo závěru o nutnosti vyhotovení revizního posudku (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010-60, č. 2138/2010 Sb. NSS, a Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 25 Cdo 583/2001). Znalci připustili možnost odchylek od svých výpočtů, navíc je v daném případě porušení skutkové podstaty hraniční; s ohledem na skutkové nejasnosti měla být i proto aplikována zásada *in dubio pro reo*. Jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel uvedl zásadní pochybení krajského soudu spočívající v tom, že se upřednostněním jednoho z posudků a nezadáním posudku revizního odchýlil od výše citované judikatury. Stěžovatel navrhl zrušit napadený rozsudek a případně i napadené rozhodnutí a rozhodnutí magistrátu.

[5] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

pokračování

[7] Podle § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), s účinností od 1. 4. 2021 platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z judikatorně ustálených kritérií, která pramení ze závěrů jeho usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11). Dle této judikatury bude kasační stížnost přijatelnou, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikatorního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel jako důvod kasační stížnosti namítl vady správního řízení [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] spočívající v tom, že žalovaný nepřipustně (bez nutných odborných znalostí) a nepřezkoumatelně zvýhodnil posudek Ing. Munka na úkor posudku Ing. Žídka, přestože správně měl nechat zpracovat posudek revizní, anebo měl stěžovatele shledat vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku mírnějšího [§ 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. zákona o silničním provozu]. Jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatel uvedl odklon od ustálené judikatury.

[9] Nejvyšší správní soud v souvislosti s uplatněnými námitkami neshledává zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, ani jiný důvod pro přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu výše uvedené judikatury.

[10] Ze stěžovatelem zmíněného rozsudku NSS ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010-60, č. 2138/2010 Sb. NSS, vyplývá, že je-li „*k dispozici více znaleckých posudků na tentýž předmět zkoumání, je nutno především konstatovat, že mají v zásadě zcela rovnocennou důkazní hodnotu. [...] Pokud tedy v daňovém řízení nastane situace, že má správce daně k dispozici k téže otázce dva rovnocenné, ale co do závěru odlišné znalecké posudky, nepřísluší mu, aby sám bez dalšího uvážil, který z nich použije (slovy stěžovatele, který mu „vyhovuje“) pro rozhodná skutková zjištění a který ne. Na takový závěr nemá správní orgán především potřebné odborné znalosti.*“

[11] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že vzhledem k širšímu okruhu zohledněných podkladů a využitých metod má znalecký posudek Ing. Munka vyšší důkazní hodnotu než ten Ing. Žídka, nejsou tedy rovnocenné ve smyslu výše citované judikatury. Stejně tak lze souhlasit, že žalovaný disponoval dostatečnou erudicí pro komparaci obou posudků na základě uvedených kritérií, tedy jejich hodnocení jako důkazů. Na správnost těchto závěrů nemá vliv ani stěžovatelem zmíněný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2002, sp. zn. 25 Cdo 583/2001, kde bylo vypracování revizního posudku odůvodněno tím, že znalecké posudky obou soudem ustanovených znalců obsahující rozdílné závěry byly zjevně považovány za rovnocenné.

[12] Nejvyšší správní soud souhlasí i se závěrem krajského soudu, že žalovaný svůj postup (založený i na výsledku obou znalců) týkající se přiznání vyšší důkazní hodnoty znaleckému

posudku Ing. Munka dostatečně odůvodnil, a to na zejm. na str. 8–10 napadeného rozhodnutí. Ing. Židek podle něj vyšel především z videozáznamu, který z důvodu tmy a mokré vozovky nebyl dostatečně kvalitní (což připustil i sám Ing. Židek ve své výpovědi, jak vyplývá z protokolu ze dne 8. 9. 2020, č. j. SMO/490571/20/DSČ/Dol, str. 5). Spolehlivost předmětného videozáznamu pro přesné zaměření počátku vozidla (a tedy i stanovení jeho rychlosti) tím byla zpochybněna. Ing. Munk naproti tomu vyšel i z analýzy nehodového děje propočtené speciálním simulačním programem. Lze dodat, že z různými metodami zjištěných hodnot rychlosti byla vždy vzata v úvahu ta nejnížší (jiné možné hodnoty dosahovaly až 97 km/h či 112 km/h, viz str. 13–14 a 24 posudku Ing. Munka).

[13] Ohledně vady nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje např. na své rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, či na usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS. Ke konstatování vad správního řízení a rozhodnutí (včetně vyhodnocení skutkových otázek) je povolán především krajský soud, zatímco Nejvyšší správní soud se zpravidla věnuje již jen vadám řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky NSS ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, či ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, bod 23). Kasační stížnosti tedy mají být shledány přijatelnými ve smyslu § 104a s. ř. s. pouze v případě dostatečně intenzivního pochybení krajského soudu týkajícího se hodnocení skutkových otázek (zmíněné usnesení NSS č. j. 1 Azs 13/2006-39 nebo jeho usnesení ze dne 31. 1. 2018, č. j. 1 Azs 379/2017-26, bod 10). Stěžovatel nicméně z větší části opakoval argumenty mířící proti postupu správních orgánů, zatímco jeho polemika se závěry krajského soudu byla pouze kusá.

[14] V tomto případě nepovažuje Nejvyšší správní soud stěžovatelem zpochybňované závěry krajského soudu týkající se skutkových zjištění žalovaného a přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za vadné. Za těchto okolností není důvod, aby Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[15] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 21. prosince 2023

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu